

การศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษ และกลวิธีการเรียนการออกเสียง
ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
**A Study on English Pronunciation Problems and English Pronunciation
Learning Strategies of Third Year Interdisciplinary Studies Students of
Thammasat University**

ธีรวัฒน์ ตันทนิส**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการออกเสียงพยางค์และสระภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงโดยใช้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ใช้โปรแกรม SPSS โดยหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยางค์ท้ายมากกว่าตำแหน่งพยางค์ต้น โดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด มีปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยวมากกว่าสระประสม นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาไม่สัมพันธ์กับการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ($r = 0.1$)

Abstract

This paper aims to study English Pronunciation Problems and English Pronunciation Learning Strategies of third-year students in the College of Interdisciplinary Studies, to analyze the cause of English Pronunciation Problems and to study the relationships between English Pronunciation and English Pronunciation Learning Strategies. The research instruments used in this study were an English Pronunciation Test, a questionnaire of English Pronunciation Learning Strategies and an Evaluation form of English Pronunciation. The data were analyzed by three experts in Phonetics and the SPSS program using arithmetic mean, standard deviation and Pearson Correlation Coefficient. The study results found that Third-year Interdisciplinary Studies students have more problems in English Pronunciation in final consonants than initial consonants, especially affricates, in monophthongs than diphthongs. In addition, their English Pronunciation Learning Strategies is at medium level. English Pronunciation has no relationship with English Pronunciation Learning Strategies use. ($r = 0.1$)

* ผลงานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย ประเภททุนวิจัยทั่วไป มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2554

** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำวิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง

1. บทนำ

การออกเสียงมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในระบบเสียง(phonological system) ของภาษา ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่ตระหนักว่า ปัญหาที่สำคัญในการพูดภาษาอังกฤษสืบเนื่องมาจากการออกเสียง (pronunciation) ซึ่งถือเป็นสาเหตุที่สำคัญของปัญหาในการสื่อสารที่เกิดขึ้น (Derwing & Rossiter, 2002 อ้างถึงใน Binturki, 2008) การออกเสียงที่ถูกต้องจึงทำให้มั่นใจได้ว่าสารที่ส่งออกไปมีประสิทธิภาพ

ฮิวอิงส์ (Hewings, 2004) ได้ให้ความเห็นว่าการออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร สำหรับความสำคัญต่อการพูดนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง สำหรับการฟัง ผู้ฟังจะต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความตามความหมายได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนภาษา

ในระดับมหาวิทยาลัย ผู้เรียนยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2554) พื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของการฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรง การที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้น การแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นและวิเคราะห์ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาให้ชัดเจนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงอย่างมีประสิทธิภาพ

ในหลายปีที่ผ่านมา นักวิจัยที่สนใจศึกษาในเรื่องของการออกเสียง ได้ทำการศึกษาตัวแปรต่างๆที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการออกเสียงภาษาที่สอง ซึ่งตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนมีมากมาย เช่น อายุ บุคลิกภาพ รูปแบบการคิด การเรียนรู้ และระบบเสียงของภาษาแม่ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อการออกเสียงภาษาที่สองของผู้เรียนทั้งสิ้น แต่ตัวแปรหนึ่งที่มีความสำคัญและส่งผลต่อการออกเสียงซึ่งยังไม่ค่อยมีผู้ใดทำการศึกษา คือ กลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation learning strategies) (Peterson, 2000)

ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1986b) ได้อธิบายว่า กลวิธีการเรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก เนื่องจากกลวิธีในการเรียนช่วยพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วย

ตนเอง (learner autonomy) และครูถือเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสอนกลวิธีการเรียนให้กับผู้เรียน (strategy training) โคเฮิน วิฟเวอร์และเต้าหยวนลี (Cohen ,Weaver,& Tao-Yuan-Li, 1995) ได้ชี้ให้เห็นว่ากลวิธีการเรียนภาษาที่อยู่ในหลักสูตรการเรียนภาษาที่สองโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลวิธีการเรียนภาษาที่เกี่ยวข้องกับการพูดเป็นสิ่งที่สามารถสอนและเรียนรู้ได้ ผู้เรียนจะต้องตระหนักและรู้จักวิธีไหนที่สามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาการออกเสียงของตนเอง ในขณะที่เดียวกันผู้สอนต้องเรียนรู้และเข้าใจถึงกลวิธีการออกเสียงที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered pronunciation strategies) เพื่อผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ความพยายามในการพัฒนากลวิธีเหล่านี้ด้วยตนเองเพื่อสร้างให้เกิดสภาพแวดล้อมของการเรียนการออกเสียงแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centered pronunciation environment)

จากประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษของผู้นี้ พบว่านักศึกษามีปัญหาในเรื่องของการพูดภาษาอังกฤษในการสื่อความหมาย ผู้พูดยังไม่สามารถสื่อสารในสิ่งที่จะพูดได้ และผู้ฟังก็ไม่เข้าใจคำพูดที่ผู้พูดต้องการสื่อออกมา ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำได้อย่างถูกต้อง และจากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation Learning Strategies) เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการออกเสียงได้ ด้วยเหตุนี้ผู้นี้จึงต้องการศึกษาปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อศึกษาว่านักศึกษามีปัญหาในเรื่องการออกเสียงพยางค์อะไร เพื่อนำข้อมูลมาใช้เสริมจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องในการออกเสียงของนักศึกษา นอกจากนี้ผู้นี้ยังต้องการสำรวจการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลวิธีการเรียนภาษามีส่วนช่วยเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง (Huang-Xiao-Hua, 1985 อ้างถึงใน ชีราภรณ์ พลายเล็ก, 2554) เพื่อนำข้อมูลจากผลการศึกษาออกมาออกแบบหลักสูตรเพื่อฝึกการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนในอนาคต (English Pronunciation Learning Strategy Training) อันจะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพต่อไป

2. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียง และกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

แอเวอร์รีและเอิร์ลลิช (Avery & Ehrlich, 1992) ได้ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และพบว่าเสียงพยางค์ในตำแหน่งท้ายคำประเภทเสียงกักที่เป็นเสียงโฆษะ (voicing of final stop consonants) ได้แก่ /b, d, g/ เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพราะผู้เรียนจะแทนที่เสียงเหล่านี้ด้วยเสียง

พยัญชนะกักประเททโฆชะ (voiceless stop) /p, t, k/ ส่วนเว่ยโหยวและเจ้าหยาลุน (Wei You Fu & Zhou Ya Lun, 1999) พบว่าปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ แม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษ คนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียด ผู้เรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่จะเลียนแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษจากรูปแบบการออกเสียงในแบบของครูชาวไทย

อูร์ (Ur, 2000) ได้อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียงกัน
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจน จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก(stress) ในระดับคำ หรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษจึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

นอกจากนี้ โอคอนเนอร์ (O'Connor, 2002) ได้ให้ความเห็นว่าในตัวภาษาจะมีหน่วยเสียงซึ่งสามารถรวมเข้าด้วยกันเพื่อสร้างเป็นคำหรือประโยคซึ่งถูกใช้ทุก ๆ วัน ดังนั้นเมื่อมนุษย์ฟังภาษาเหล่านี้ จึงเป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับเด็กเล็กที่จะเลียนสำเนียงเสียงของภาษาพูด ปัญหาหลักในการออกเสียงภาษาอังกฤษคือผู้เรียนจะต้องสร้างให้เกิดรูปแบบการออกเสียงที่ถูกต้องในสมองของตนเอง การฝึกฝนถือเป็นปัจจัยที่สำคัญในการออกเสียงที่ดี นอกจากนี้ระบบเสียงในภาษาแม่ที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้

จากแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ประมวลมาสรุปได้ว่า เสียงที่เป็นปัญหาในการออกเสียง มักเกิดกับเสียงที่ไม่มีอยู่ในระบบเสียงภาษาไทย และตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงนั้นในภาษาอังกฤษแตกต่างจากตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงนั้นในภาษาไทย

กลวิธีการเรียนการออกเสียง(Pronunciation Learning Strategy) เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงการเรียนการสอนการออกเสียงเข้ากับกลวิธีการเรียนภาษา สิ่งที่สำคัญคือการที่ผู้เรียนตระหนักถึงสิ่งที่ตนเองสามารถทำเพื่อพัฒนาการออกเสียงได้ด้วยตนเองโดยไม่มีครูเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ

ในอดีตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนการออกเสียง(Pronunciation learning strategies) ไม่มากนัก ผู้วิจัยขอเสนอ ดังต่อไปนี้

มอร์ลีย์ (Morley, 1991) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการสอนกลวิธีการออกเสียงว่าเป็นสิ่งที่ต้องปลูกฝัง หล่อหลอมและฝึกให้กับผู้เรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้กลวิธีการเรียนรู้การออกเสียงได้อย่างถูกต้อง Morley ได้สรุปความต้องการของผู้เรียนในการเรียนการออก

เสียงในรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองใน 4 รูปแบบคือ 1) รับรู้ถึงบทบาทหรือสิ่งที่ตนเองต้องกระทำในการออกเสียง (Recognition of self-responsibility) 2) พัฒนาทักษะการตรวจสอบการออกเสียงของตนเอง (Development of self-monitoring skills) 3) พัฒนาทักษะการแก้ไขการพูดออกเสียงของตนเอง (Development of speech modification skills) 4) รับรู้ถึงความสำเร็จของตนเอง (Recognition of self-accomplishment)

เกอร์ธินและกันเนอมาร์ก (Gethin, & Gunnemark, 1996) ได้นำเสนอกลวิธีการออกเสียงซึ่งผู้เรียนภาษาที่สองใช้ด้วยตนเองในการพัฒนาการออกเสียง ได้แก่ หลีกเลี่ยงความซ้ำเกียจในการออกเสียงให้ถูกต้องในขณะที่พูด ผีการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อบนใบหน้าในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อประโยชน์ในการออกเสียงภาษาที่สอง กระตือรือร้นในการฟังและฝึกออกเสียงใหม่ที่ไม่คุ้นเคย มีความมุ่งมั่นตั้งใจออกเสียงให้ถูกต้อง และใช้เวลากับการฟังการออกเสียงภาษาที่สองผ่านสื่อต่างๆ เช่นทีวี ภาพยนตร์ วิทยุ

เดอร์วิงและรอสซิติเยร์ (Derwing, & Rossitier, 2002) ได้ทำการศึกษาวิธีการออกเสียงที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองใช้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่หลักสูตร ESL จำนวน 100 คน จากกลุ่มผู้ใช้ภาษา 19 ภาษาที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับกลางต่ำ (Low-intermediate) ถึงระดับกลางสูง (High-intermediate) และกลุ่มตัวอย่างประมาณ 55% มีปัญหาในการสื่อสารอันเนื่องมาจากการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบ likert scale 7 ระดับและผู้วิจัยสัมภาษณ์คำถามเกี่ยวกับทักษะการออกเสียง หลังจากนั้นผู้วิจัยรวบรวมกลวิธีการออกเสียงที่กลุ่มตัวอย่างตอบ สรุปได้ดังนี้

1. การออกเสียงซ้ำ (Self-repetition)
2. การใช้คำใหม่ที่มีความหมายเดียวกัน (Paraphrasing)
3. การเพิ่มหรือลดความดังในการออกเสียง (Increase in volume)
4. เขียนหรือสะกดคำยาก (Writing and/or spelling difficult words)
5. มีความอดทนและใจเย็น (Calming down)
6. หลีกเลี่ยงเสียงที่ยาก (Avoiding difficult sounds)
7. ขอความช่วยเหลือจากเจ้าของภาษา (Appealing for assistance from native speakers)
8. สังเกตการเคลื่อนไหวของอวัยวะในการออกเสียง (Monitoring articulatory gestures)
9. ออกเสียงช้าๆ (Using a slow rate of speech)
10. ออกเสียงให้ชัดเจน (Using Clear speech)

จากแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ (English Pronunciation Learning Strategies) ที่ประมวลมา สรุปได้ว่ากลวิธีการออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงศึกษากลวิธีการเรียนการออกเสียง (Pronunciation Learning Strategies) ของ Peterson (2000), Vitanova & Miller (2002), Derwing and Rossitier (2002), Osburne (2003), Naiman et al (1978), Gethin and Gunnemark (1996) และ Prokop (1989) และจัดประเภทของกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตามการจัดประเภทกลวิธีการเรียนภาษา (Language Learning Strategies) ของ Oxford (1990) โดยแบ่งออกเป็น 6 ประเภทคือ

1. กลวิธีในการจำ (Memory strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้สามารถจำการออกเสียงได้โดยเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่เข้ากับคำศัพท์เก่าที่มีเสียงเดียวกัน ใช้คู่เทียบเสียง (minimal pair) ใช้ความคล้องจองของเสียงเพื่อช่วยในการจำ ตลอดจนให้ความสำคัญในการจำเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive strategies) เป็นวิธีการที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษา และเป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด ประกอบด้วยการฝึกออกเสียงอย่างเป็นธรรมชาติ ใช้การเลียนแบบการออกเสียงของครูหรือเจ้าของภาษา ฝึกออกเสียงคำด้วยตนเอง รวมถึงการฝึกออกเสียงอย่างมีแบบแผน เช่น ออกเสียงดังๆ ตามครูหรือเจ้าของภาษาหรือเทปที่ฝึกฟัง ฝึกออกเสียงในระดับคำก่อน แล้วจึงฝึกในระดับวลีและประโยคตามลำดับ อีกทั้งการวิเคราะห์ระบบเสียง โดยสังเกตและเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการออกเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3. กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถควบคุมกระบวนการทางความคิด หรือสติปัญญาของตนเองได้ โดยทำการค้นคว้าเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ กำหนดจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายให้ตนเอง วางแผน และประเมินตนเอง

4. กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง (Compensation strategie) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่อเอาชนะข้อจำกัดทางภาษา และแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการเรียนและการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง โดยผู้พูดจะเปลี่ยนคำใหม่ที่มีความหมายเหมือนกัน หรือแก้ไขการออกเสียงของตนเองได้ทันที โดยอาจปรับระดับความดัง ความเร็วช้าในการออกเสียง หาวิธีการหลีกเลี่ยงเสียงที่ก่อให้เกิดปัญหา นอกจากนี้ผู้พูดอาจหาวิธีการแก้ไขเมื่อออกเสียงคำไม่ได้โดยพยายามเดาวิธีการออกเสียง หรือใช้วิธีการเทียบเสียงกับคำที่ออกเสียงได้อยู่แล้ว หรือหาวิธีกำจัดปัจจัยที่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคในการออกเสียง

5. กลวิธีด้านอารมณ์จิตใจ (Affective strategies) เป็นวิธีการที่เกี่ยวกับปัจจัยด้านจิตใจที่ใช้เพื่อควบคุมอารมณ์ในการเรียนภาษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวใน

การเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน โดยการใช้อารมณ์ขันเพื่อลดความวิตกกังวล สนุกกับการฝึกออกเสียงด้วยตนเอง ผ่อนคลายเมื่อรู้สึกกลัวหรือวิตกกังวลในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตลอดจนกระตุ้นตัวเองให้ออกเสียงภาษาอังกฤษ แม้จะกลัวว่าออกเสียงผิด

6. กลวิธีด้านสังคม (Social strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยให้เกิดความสำเร็จในการเรียนภาษา โดยขอให้ผู้อื่นช่วยออกเสียงคำให้เราฟัง ตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงของเรา นอกจากนี้ผู้เรียนยังใช้การฝึกออกเสียงกับเพื่อนๆ หรือสนทนากับเจ้าของภาษาเพื่อฝึกการออกเสียง

3. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนภาษา

เหยา (Yao, 2008) ได้ทำการศึกษาถึงประสบการณ์ในการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการสัมภาษณ์นักศึกษาชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ จำนวน 14 คน โดย 7 คนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสบการณ์ในการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงแตกต่างกัน และผู้เรียนมีความต้องการให้มีการสอนในเรื่องกลวิธีการเรียนการออกเสียงเนื่องจากผู้เรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้กลวิธีได้ด้วยตนเอง ส่วนเอกสไตน์ (Eckstein, 2007) ได้ศึกษาวิจัยกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาที่เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเร่งรัด (Intensive English Program) จำนวน 183 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดี ใช้กลวิธีการออกเสียง 3 ประเภทคือ การสังเกตข้อผิดพลาดของตัวเอง การขยับหรือฝึกกล้ำมเนื้อมนไบหน้าเพื่อช่วยในการออกเสียง และการหาข้อมูลหรือขอความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาในการออกเสียง

จากแนวคิดข้างต้น จะเห็นได้ว่ากลวิธีในการเรียนภาษาหรือกลวิธีการออกเสียง มีความสัมพันธ์กับการออกเสียงโดยช่วยให้การออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นดียิ่งขึ้น

4. วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเลือกนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) ในภาคเรียนที่ 1 / 2554 จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1) แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ (ดูภาคผนวก) ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของ Lane (1993) และ Celce-Murcia et al (1996) โดยครอบคลุมในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะ (consonants) การแบ่งประเภทของเสียงพยัญชนะ

และสระ (vowels) โดยเนื้อหาของแบบทดสอบประกอบด้วย การออกเสียงพยัญชนะ (consonants) แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะต้น 23 คำ เสียงพยัญชนะท้าย 20 คำ และการออกเสียงสระ (vowels) แบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 คำ สระประสม 8 คำ หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกคำผู้วิจัยคัดเลือกคำที่มีพยางค์เดียว (monosyllabic word) ซึ่งเป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคย (ยกเว้นคำว่า *vision* ซึ่งมีสองพยางค์) ทำให้ผู้วิจัยสามารถศึกษาการออกเสียงได้อย่างแท้จริง เพราะผู้วิจัยต้องการหลีกเลี่ยงปัญหาที่กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถออกเสียงได้เนื่องมาจากความยากของคำศัพท์ซึ่งเป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างไม่รู้จัก จากนั้นจึงนำแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมของคำ ผู้วิจัยได้เปลี่ยนคำบางคำตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นจึงนำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (pilot study) กับนักศึกษาวิทยาลัยสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน แล้วจึงนำข้อมูลเสียงมาวิเคราะห์โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อดูความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน ผู้วิจัยหาค่าคุณภาพของแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ พบว่ามีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.80

2) แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยกลวิธีการเรียนภาษา 6 ประเภท รวม 61 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert scale) จากนั้นจึงนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการศึกษานำร่อง (pilot study) โดยทดลองใช้กับนักศึกษาวิทยาลัยสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน จากนั้นจึงหาค่าคุณภาพของแบบสอบถาม ซึ่งมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.92

3) แบบประเมินการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิใช้บันทึกผลการวิเคราะห์ความถูกต้องในการออกเสียง

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ทำแบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษพร้อมกัน หลังจากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษทีละคน โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิในการวิเคราะห์ความถูกต้องในการออกเสียงทั้ง 3 ท่าน วิเคราะห์และประเมินความถูกต้องในการออกเสียงในขณะที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนออกเสียงในกรณีที่ออกเสียงถูกต้องได้คะแนนเท่ากับ 1 และในกรณีที่ออกเสียงไม่ถูกต้องได้คะแนนเท่ากับ 0 แล้วจึงคำนวณหาค่าความถี่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) และร้อยละของความถูกต้องในการออกเสียงแต่ละประเภท และนำผลที่ได้จากแบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS) และหาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการใช้กลวิธีการเรียนการ

ออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 โดยใช้ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกได้ดังนี้

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 แสดงได้ดังตาราง 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถูกต้องในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย

การออกเสียงพยัญชนะ	ตำแหน่งพยัญชนะต้น			ตำแหน่งพยัญชนะท้าย			รวม		
	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}\%$	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}\%$	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}\%$
1. เสียงกัก	49.67	0.52	99.34	43.00	3.63	86.00	46.33	4.27	92.66
2. เสียงนาสิก	50.00	0.00	100.00	49.33	1.15	98.66	49.60	0.89	99.20
3. เสียงเสียดแทรก	41.56	9.77	83.12	34.00	11.64	68.00	38.00	11.05	76.00
4. เสียงกักเสียดแทรก	47.50	2.12	95.00	26.50	12.02	53.00	37.00	14.02	74.00
5. เสียงข้างลิ้น	50.00	0.00	100.00	41.00	0.00	82.00	45.50	6.36	91.00
6. เสียงเปิด	48.00	3.46	96.00	-	-	-	48.00	3.46	96.00
รวม	46.13	7.12	92.26	38.60	10.49	77.20	42.63	9.53	85.26

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 85.26 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด (50 คน) ซึ่งออกเสียงกักเสียดแทรกได้ถูกต้องน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 74.00 รองลงมาคือเสียงเสียดแทรก คิดเป็นร้อยละ 76.00 เมื่อพิจารณาตามตำแหน่งพยัญชนะ พบว่า นักศึกษาออกเสียงในตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 92.26 โดยออกเสียงเสียดแทรกได้ถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.12 รองลงมาคือเสียงกักเสียดแทรกคิดเป็นร้อยละ 95.00 นอกจากนี้ นักศึกษาออกเสียงในตำแหน่งพยัญชนะท้ายได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 77.20 โดยออกเสียงกักเสียดแทรกได้ถูกต้องน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.00 รองลงมาคือเสียงเสียดแทรกคิดเป็นร้อยละ 68.00

5.2 รูปแปรของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา จำแนกตามตำแหน่งพยัญชนะต้น และพยัญชนะท้าย แสดงดังตาราง 2

ตารางที่ 2 รูปแปรของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา จำแนกตามตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย

IPA	รูปแปรของเสียง* (ตำแหน่งพยัญชนะต้น)	รูปแปรของเสียง (ตำแหน่งพยัญชนะท้าย)
/b/	-	[p]
/t/	-	[Ø]**
/d/	-	[t]
/g/	[k]	[k], [Ø]
/ŋ/	-	[k]
/f/	-	[b] (unreleased)
/v/	[w], [f]	[b] (unreleased), [f], [p], [Ø]
/θ/	[t], [s], [tʰ]	[Ø], [t]
/ð/	[d], [θ], [z]	[d], [t]
/s/	-	[d] (unreleased), [t], [ʃ]
/z/	[s]	[Ø], [s]
/ʃ/	[tʃ], [z], [tʰ]	[t], [tʃ], [d] (unreleased)
/ʒ/	[tʃ], [ʃ], [tʰ]	[tʃ], [d] (unreleased), [tʰ]
/tʃ/	[ʃ]	[t], [ʃ], [s]
/dʒ/	[j], [tʰ]	[ʃ], [s]
/l/	-	[aɪ] (while)
/r/	[ɹ]	-

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นถึงรูปแปรในลักษณะต่างๆ ของเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา

5.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการออกเสียงสระภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปี 3 แสดงดังตาราง 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความถูกต้องในการออกเสียงสระแต่ละประเภท

เสียงสระ	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}\%$
สระเดี่ยว	46.08	6.07	92.16
สระประสม	48.00	2.00	96.00
รวม	46.85	4.87	93.70

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาออกเสียงสระภาษาอังกฤษได้ถูกต้องเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 93.7 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด โดยออกเสียงสระเดี่ยวได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 92.16 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด และออกเสียงสระประสมได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 96.00 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

5.4 รูปแปรรูปของเสียงสระที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา แสดงดังตาราง 4

ตารางที่ 4 รูปแปรรูปของเสียงสระภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา

IPA	รูปแปรรูปของเสียง
/æ/	/ɛ/
/ɑ/	/ʌ/
/ɒ/	/ɔ/
/ə/	/ʌ/
/ɒɪ/	/ɔ/
/εə/	/æ/

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นถึงรูปแปรรูปของเสียงสระภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา

5.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 แสดงดังตาราง 5

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียง
ภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนการออกเสียง	$\bar{x}$	SD	แปลความหมาย
1. กลวิธีด้านการจำ	3.10	0.62	ปานกลาง
2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด	3.33	0.51	ปานกลาง
3. กลวิธีอภิปัญญา	3.15	0.54	ปานกลาง
4. กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง	3.31	0.60	ปานกลาง
5. กลวิธีด้านจิตใจ	3.16	0.48	ปานกลาง
6. กลวิธีด้านสังคม	3.62	0.70	มาก
รวม	3.27	0.43	ปานกลาง

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.27$) เมื่อพิจารณากลวิธีในแต่ละประเภท พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีด้านสังคมในระดับมาก ($\bar{x}=3.62$) และใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง กลวิธีด้านจิตใจ กลวิธี อภิปัญญา และกลวิธีด้านการจำในระดับปานกลาง

5.6 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 แสดงดังตาราง 6

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

	การออกเสียงภาษาอังกฤษ	การใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ
การออกเสียงภาษาอังกฤษ	1.00	
การใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ	0.1	1.00

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษไม่สัมพันธ์กับการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณารวมทั้ง 6 กลวิธี โดยมีค่าความสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.1

6. บทสรุป

ผลของการศึกษาสามารถสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้

6.1 ปัญหาและสาเหตุของปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3

จากผลการศึกษา เสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะต้นที่นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง คือ /θ/, /ð/, /v/, /r/, /z/, /ʃ/, /ʒ/, /ʒ/, /ʒ/ สาเหตุเนื่องมาจากเสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย ผู้เรียนจึงใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันแทนการออกเสียงที่มีปัญหาเหล่านี้ เช่น ใช้เสียง /t/ แทนเสียง /θ/ ในคำว่า thin ใช้เสียง /d/ แทนเสียง /ð/ ในคำว่า then ใช้เสียง /w/ แทนเสียง /v/ ในคำว่า van ใช้เสียง /s/ แทนเสียง /z/ ในคำว่า zoo ส่วนการออกเสียงพยัญชนะท้ายที่นักศึกษามีปัญหามากที่สุดในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ เสียง /ʒ/, /dʒ/, /ʃ/, /θ/, /ð/, /z/, /ʒ/, /g/, /l/ สาเหตุเนื่องมาจากเสียงเหล่านี้เป็นเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตำแหน่งท้ายคำ จึงทำให้นักศึกษาออกเสียงเหล่านี้โดยใช้เสียงในภาษาไทยที่ใกล้เคียงกันแทนเสียงที่มีปัญหาเหล่านี้ เรียกว่าเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) เช่น นักศึกษาใช้เสียง /d/ แทนเสียง /ð/, /ʃ/, /ʒ/ ในคำว่า *smooth, push, beige* ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Tipaporn (2008) ที่พบว่า ปัญหาในการออกเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนเกิดขึ้นกับเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีอยู่ในระบบเสียงภาษาไทย ผลการวิจัยของ Natakorn (2001) ที่พบว่า นักศึกษาไทยออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีปัญหาโดยใช้เสียงภาษาไทยแทน ผลการวิจัยของ Wei You Fu & Zhou Ya Lun (1999) ที่พบว่า ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยของ Nathaporn (2007) ที่พบว่า ปัญหาในการออกเสียง /g/, /v/, /θ/, /ð/, /z/, /ʃ/, /dʒ/, /r/, /z/ ของนักศึกษาปริญญาตรีเกิดจากอิทธิพลของภาษาไทยเข้ามาแทรกแซง

นอกจากนี้ทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบความต่าง (contrastive analysis) กล่าวไว้ว่าในการเรียนภาษาที่สองนั้น ถ้าภาษาที่เรียนมีความแตกต่างจากภาษาแม่ ผู้เรียนจะประสบปัญหาในการเรียนเป็นอย่างมากและจะนำความเคยชินในระบบเสียงของภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย (target language) ซึ่งในที่นี้ก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง (Lado, 1958 และ James, 1980, 1998) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้เรียนนำความเคยชินในภาษาไทยไปใช้ในระบบเสียงภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่านักศึกษาจะทำการแทนที่เสียงโฆมะ (voiced) ด้วยเสียงอโฆมะ (voiceless) เช่นในคำว่า zoo นักศึกษาจะออกเสียงโดยใช้เสียง /s/ แทน /z/ ในคำว่า van, leave นักศึกษาจะออกเสียงโดยใช้เสียง /f/ แทน /v/ ในคำว่า bag นักศึกษาจะออกเสียงโดยใช้เสียง /k/ แทน /g/ ในคำว่า need นักศึกษาจะออกเสียงโดยใช้เสียง /t/ แทน /d/ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Ariyapitipun (1988) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยส่วนใหญ่เป็นการแทนที่เสียงโฆมะด้วยเสียงอโฆมะ ผลการวิจัยของ Avery & Ehrlich (1992) ที่พบว่า ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จะแทนที่เสียงพยัญชนะประเภทเสียงกักในตำแหน่งท้ายคำที่เป็นเสียงโฆมะ ได้แก่ /b, d, g/ ด้วยเสียงพยัญชนะกักประเภทอโฆมะ /p, t, k/ ผลการวิจัยของ Boonruang & Nantana (2001) ที่พบว่า นักศึกษาไทยจะใช้เสียง /f/ แทนเสียง /v/ ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษ

เหตุผลอีกประการหนึ่งของความผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะเกิดจากการที่ภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งระหว่างตัวสะกดและการออกเสียงภาษาอังกฤษ (Cipollone et. al, 2001) ทำให้นักศึกษาไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างเสียงโฆมะ /ð/ และเสียงอโฆมะ /θ/ ได้เพราะทั้งสองเสียงนี้ต่างใช้ตัวสะกด th เหมือนกัน เช่นในคำว่า **then** และ **thin** หรือในคำว่า **vision** นักศึกษาบางคนออกเสียง /s/ แทนเสียง /z/ เนื่องจากอิทธิพลของตัวอักษร S

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีปัญหาในการออกเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำภาษาอังกฤษ เนื่องจากในระบบเสียงภาษาไทยของผู้เรียนไม่มีเสียงนี้ในตำแหน่งท้ายคำ ดังนั้นนักศึกษาจะออกเสียงนี้โดยใช้เสียง /aɪ/ แทน // ในคำว่า **while** สำหรับเสียง /r/ ในตำแหน่งต้นคำก็จัดเป็นเสียงที่มีปัญหาสำหรับนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้เช่นกัน สาเหตุเกิดจากเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษและเสียง /r/ ในภาษาไทยมีความแตกต่างกัน คือเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษจะออกเสียงแบบ ม้วนลิ้น (retroflex) ในขณะที่เสียง /ร/ ในภาษาไทยจะออกเสียงแบบร้วลิ้น (trill) จึงทำให้เกิดความเข้าใจผิดของนักศึกษาบางคนว่า เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษนั้นออกเสียงเหมือนเสียง /ร/ ในภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Jotikasthira (1999) ที่พบว่า นักศึกษาไทยมีปัญหาในการออกเสียง // ในตำแหน่งท้ายคำเนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่มีในระบบเสียงภาษาไทย ผลการศึกษาของ ปิยวดี (2546) ที่พบว่านักศึกษามีความเข้าใจผิดว่า เสียง /ล/ ในภาษาไทย เป็นเสียงที่เทียบได้กับ // ในภาษาอังกฤษ และเสียง /ร/ ในภาษาไทย เป็นเสียงที่เทียบได้กับ /r/ ในภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาในการออกเสียงทั้งสองเสียงดังกล่าว

นอกจากนี้ปัญหาในการออกเสียงที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้อธิบายได้ตามหลักทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่ง Richards (1974a) และ James (1998) กล่าวว่า ข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ในการออกเสียงอาจมีสาเหตุมาจากข้อบกพร่องทางกายภาพของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงภายในปาก หรืออาจเกิดจากปัจจัยในตัวผู้เรียนดังต่อไปนี้ กลวิธีใน

การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ความสามารถในการได้ยิน ความถนัดในการเรียนภาษา ทักษะคิด
แรงจูงใจ ความพยายามส่วนบุคคล และการตั้งเป้าหมาย การอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ได้ใช้
ภาษาอังกฤษ (Zhang, 2009)

ผลการศึกษาเสียงสระจากการวิจัยครั้งนี้พบว่าเสียงสระที่นักศึกษามีปัญหาในการออก
เสียง คือ /ə/, /ɒ/, /ɑ/, /ɔɪ/, /ʊə/ สาเหตุเกิดจากเสียงสระเหล่านี้เป็นเสียงสระที่ไม่มีในระบบเสียง
ภาษาไทย นักศึกษาจึงพยายามใช้เสียงสระในภาษาไทยที่คล้ายคลึงกันมากที่สุดมาแทนที่การออก
เสียงสระเหล่านี้ เช่น ในคำว่า *ago* นักศึกษาจะออกเสียง อะ แทน /ə/ ซึ่งเป็นอิทธิพลของการ
แทรกแซงของภาษาแม่ และกระบวนการทำให้ออกเสียงง่ายขึ้น (simplification process) ซึ่ง
สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Alqazweeni (1990) ที่พบว่า ปัญหาในการออกเสียงสระ
ภาษาอังกฤษเกิดจากอิทธิพลของการแทรกแซงจากภาษาแม่

6.2 กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 ใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียง
ภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง สาเหตุน่าจะเกิดจากการที่นักศึกษาบางส่วนยังขาด
แรงจูงใจในการที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนเจ้าของภาษา จากการสอน ผู้สอนพบว่า
นักศึกษาเหล่านี้จะยึดติดกับความเคยชินในการออกเสียงภาษาอังกฤษในแบบของตนเองที่เคยถูก
สอนมาไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเสียงพยัญชนะหรือสระบางเสียงซึ่งไม่ถูกต้อง หรือการออกเสียง
ภาษาอังกฤษโดยใช้สำเนียงไทย นักศึกษาเหล่านี้ไม่คิดว่าตนเองจะปรับเปลี่ยนการออกเสียงให้
ถูกต้องได้ จึงไม่เห็นความสำคัญของการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็น
เครื่องมือที่สำคัญในการช่วยพัฒนาการออกเสียงของตนเองได้

นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 ใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงด้านสังคมมากที่สุดซึ่ง
นักศึกษาใช้อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือกลวิธีด้านความรู้ความคิดซึ่งนักศึกษาใช้อยู่ในระดับปาน
กลาง และกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่องซึ่งนักศึกษาใช้อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

สาเหตุที่นักศึกษาใช้กลวิธีด้านสังคมมากที่สุดนั้นอาจเป็นเพราะนักศึกษาในระดับ
มหาวิทยาลัยคุ้นเคยกับรูปแบบการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันที่เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ
(co-operative learning) โดยนักศึกษาจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กันในการเรียนรู้ ช่วยเหลือกันภายใน
กลุ่มเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายในการเรียนที่ตั้งไว้ ดังนั้นในการเรียนการออกเสียง นักศึกษาจึงใช้
การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยให้เกิดความสำเร็จในการเรียนการออกเสียง กลวิธีในด้านนี้ที่
นักศึกษาใช้ในระดับมาก คือการฝึกออกเสียงกับเพื่อนๆ (4.12) และการขอให้ผู้อื่นช่วยออกเสียง
คำให้ฟัง (4.06) ขอให้ผู้อื่นช่วยตรวจสอบความถูกต้องในการออกเสียงของเรา (3.92)

สำหรับกลวิธีด้านความรู้ความคิดนั้น จากผลการวิจัยครั้งนี้หากพิจารณากลวิธีในด้านนี้
เป็นรายข้อพบว่ามียุทธวิธีที่นักศึกษาใช้ในระดับมาก ไม่ว่าจะเป็นการเลียนแบบการออกเสียง

ของครูหรือเจ้าของภาษา (4.22) ฝึกการออกเสียงก่อนการพูดจริง (4.16) สังเกตรูปปากหรือริมฝีปากในขณะที่ครูออกเสียงคำ (3.96) ออกเสียงดังๆตามครูหรือเจ้าของภาษา (3.84) พูดซ้ำๆ เพื่อให้การออกเสียงคำนั้นถูกต้อง (3.79) ออกเสียงตามคำ หรือประโยคภาษาอังกฤษที่ได้ยินด้วยความสนุกสนาน (3.70) และฝึกออกเสียงคำด้วยตนเองออกมาดังๆ (3.66) ซึ่งการที่นักศึกษาใช้กลวิธีเหล่านี้อยู่ในระดับมากน่าจะมีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษารับรู้และเข้าใจว่ากลวิธีเหล่านี้มีความสำคัญและนำไปสู่ความสำเร็จในการการออกเสียงอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Oxford (1990) ที่ว่า กลวิธีด้านความรู้ความคิดเป็นกลวิธีที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษา และโดยปกติแล้วจะเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้มากที่สุด

สำหรับกลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาใช้กลวิธีในด้านนี้โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง แต่มีบางกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระดับมากได้แก่ การพยายามเดาวิธีการออกเสียงเมื่อประสบปัญหาออกเสียงคำไม่ได้ เหตุผลที่นักศึกษาใช้กลวิธีข้อนี้ในระดับมากอาจเป็นเพราะในสถานการณ์ที่นักศึกษาเจอปัญหาในการออกเสียงและไม่สามารถพึ่งพาผู้อื่นให้ช่วยแก้ปัญหาได้ ตามหลักการเรียนรู้ด้วยตนเอง นักศึกษาจึงต้องหาวิธีการที่จะนำมาใช้เพื่อเอาชนะข้อจำกัดทางภาษา และแก้ปัญหการออกเสียงที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Lai (2005) ที่พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชาวไต้หวันใช้กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการและการเอาชนะข้อจำกัดในการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด

สำหรับกลวิธีด้านจิตใจ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาใช้กลวิธีในด้านนี้โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง แต่มีบางกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระดับมาก ได้แก่ กระตุ้นตัวเองให้ออกเสียงภาษาอังกฤษ แม้จะกลัวว่าออกเสียงผิด (3.71) มีความสุขกับการเรียนการออกเสียงหรือฝึกออกเสียงด้วยตนเอง (3.60) สาเหตุเป็นเพราะนักศึกษาเห็นความสำคัญของการออกเสียงจึงเกิดความรู้สึกในทางบวกขึ้นในจิตใจในการที่จะทำให้การออกเสียงของตนเองนั้นประสบความสำเร็จ ส่วนกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระดับน้อยได้แก่ การเขียนบันทึกความรู้สึกส่วนตัวในการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ (1.94) สาเหตุอาจเป็นเพราะผู้สอนไม่ได้ฝึกให้นักศึกษาใช้กลวิธีนี้ในชั้นเรียน นักศึกษาจึงไม่เห็นความสำคัญหรือประโยชน์ที่จะได้รับจากการใช้กลวิธีนี้เพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจและเห็นพัฒนาการในการออกเสียง

สำหรับกลวิธีอภิปัญญา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีในด้านนี้โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง แต่มีบางกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระดับมาก ได้แก่ ตั้งใจฟังเสียงคำที่ได้ยิน (3.88) ฝึกการออกเสียงจนกว่าจะบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้(3.56) ตั้งใจจดจำการออกเสียงคำนั้นๆให้ได้ในทันทีที่ได้ฟัง (3.50) สาเหตุอาจเป็นเพราะ นักศึกษาต้องการใช้วิธีการเหล่านี้เป็นตัวควบคุมกระบวนการทางความคิด หรือสติปัญญาของตนเอง ส่วนกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระดับน้อยได้แก่ บันทึกเสียงของตัวเองไว้เพื่อประเมินความถูกต้องในการออกเสียงของตัวเอง (2.06) สาเหตุ

อาจเป็นเพราะกลวิธีนี้จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ช่วยจึงอาจทำให้เกิดความยุ่งยากในความคิดของนักศึกษา

สำหรับกลวิธีด้านการจำ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีในด้านนี้โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง ซึ่งค่าเฉลี่ยของการใช้กลวิธีในด้านนี้น้อยที่สุดในบรรดากลวิธีการเรียนการออกเสียงทุกประเภท สาเหตุอาจเป็นเพราะนักศึกษาที่ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลเป็นนักศึกษาที่ไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ นักศึกษาเหล่านี้ไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องสัทอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง หรือความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย จึงไม่สามารถใช้วิธีการจำเสียงที่มีลักษณะพิเศษเช่นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย หรือใช้คู่เทียบเสียงในการช่วยจำความแตกต่างของเสียงที่คล้ายคลึงกันได้

6.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงภาษาอังกฤษ และการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3

จากผลการวิจัยพบว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษา ไม่สัมพันธ์กับการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ($r = 0.1$) นั่นหมายความว่า ในการวิจัยครั้งนี้การที่นักศึกษาออกเสียงภาษาอังกฤษดีหรือไม่ดี ไม่สามารถอธิบายได้ว่านักศึกษาใช้กลวิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษมากหรือน้อย ซึ่งสาเหตุอาจเนื่องมาจากยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่ร่วมกันส่งผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และเป็นตัวอธิบายความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ ดังแนวคิดที่ Zhang (2009) ได้พูดถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีเหมือนเจ้าของภาษาดังต่อไปนี้ ปัจจัยแรกคือสมองของผู้เรียน สมองของเด็กจะพัฒนาเต็มที่และจะสูญเสียความยืดหยุ่นหลังจากผ่านช่วงวัยรุ่น จึงทำให้ความสามารถในการออกเสียงได้คล่องแคล่วและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาจะลดลง ปัจจัยเรื่องความสามารถในการได้ยิน นักศึกษาแต่ละคนจะมีระดับความสามารถในการได้ยินที่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีความสามารถในการได้ยินสูงจะมีความสามารถในการแยกเสียงสองเสียงได้ถูกต้องแม่นยำและมีความสามารถในการเลียนเสียงได้ดีกว่าจึงทำให้ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษามากกว่า ปัจจัยต่อไปคือเรื่องของความถนัดในการเรียนภาษา ความถนัดทางภาษาถือว่ามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการออกเสียงของนักศึกษา ผู้ที่มีความถนัดในการจำแนกเสียงภาษาต่างประเทศที่ได้ยิน (phonetic coding ability) จะมีความสามารถในการออกเสียงภาษาต่างประเทศได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา ปัจจัยต่อมาคือความแตกต่างระหว่างบุคคล บุคลิกภาพของนักศึกษาส่งผลต่อความสามารถในการออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบชอบสมาคม (extrovert) คือ กล้าแสดงออก ช่างพูด ชอบสมาคมกับผู้อื่นเป็นผู้ที่มีโอกาสในการใช้ภาษาและพัฒนาการออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาได้ดีกว่า ปัจจัยต่อมาคือทัศนคติและแรงจูงใจ โดยทั่วไปแล้วทัศนคติและแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้านักศึกษามีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาต่างประเทศ และมีแรงขับหรือความต้องการจากภายในที่จะออกเสียงให้ถูกต้อง ผู้เรียนจะกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมใน

กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศ และมีความใส่ใจที่จะจำแนกเสียงแต่ละเสียงในภาษาต่างประเทศนั้นๆ ให้ได้และพยายามที่จะออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุด ปัจจัยต่อมาคือ ความพยายามและการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน การจะออกเสียงให้ได้ดีนั้นต้องอาศัยความเพียรพยายามและใช้ระยะเวลาในการฝึกฝน ยิ่งนักศึกษาใช้ความพยายาม และเวลาในการฝึกฝนให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ก็จะทำให้การออกเสียงได้ดีขึ้น และอีกปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษคือ การได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ ยิ่งผู้เรียนได้ใช้เวลากับการฟังพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน หรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงมากเท่าไร ผู้เรียนก็จะออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นเท่านั้น ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมาทั้งหมดต่างมีส่วนช่วยให้เกิดความสำเร็จในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้ทั้งสิ้น

7. การประยุกต์ใช้ผลการวิจัยในการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

จากผลการศึกษาข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่างานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาได้ ดังนี้

1. ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนการออกเสียงและพยายามพัฒนาให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนการออกเสียงให้มากขึ้นเพื่อนำไปสู่การเรียนการออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการสอนการออกเสียงในทุกๆ ระดับของการเรียน เนื่องจากการออกเสียงที่ถูกต้องเป็นพื้นฐานของการฟังพูดภาษาอังกฤษที่ดี
3. ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการสอนการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษที่ไม่มีในระบบเสียงของภาษาไทย ซึ่งจากการวิจัยครั้งนี้เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาและผู้สอนควรให้ความสำคัญได้แก่ /ʒ/, /dʒ/, /ʃ/, /θ/, /ð/, /z/, /ʒ/, /g/, /h/, /v/, /r/ สำหรับเสียงสระที่เป็นปัญหาได้แก่ /ə/, /ɒ/, /ɑ/, /ɔɪ/, /ʊə/ โดยผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการออกเสียงเหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง
4. ผู้สอนควรปลูกฝังให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และสามารถนำกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษในการเรียนการออกเสียงได้ด้วยตนเอง เนื่องจากการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาการออกเสียง และจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น
5. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรใช้สื่อ อุปกรณ์ เทคนิค หรือวิธีการสอนที่หลากหลาย และให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) แก่ผู้เรียนเพื่อการพัฒนาให้เกิดประสิทธิภาพในการออกเสียงมากที่สุด

6. ผู้สอนภาษาอังกฤษควรออกแบบหลักสูตรเพื่อฝึกการใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน (English Pronunciation Learning Strategy Training) เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. ผู้สอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นควรเข้ารับการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ (Phonetics) เพื่อเป็นต้นแบบที่ดีให้กับผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

ปิยวดี อภิชาติบุตร. (2546). เพราะเหตุใดคนไทยจึงมีปัญหาเกี่ยวกับเสียง r (อาร์) และ l (แอล) ในภาษาอังกฤษ. ดำรงวิชาการ. ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 (177-189).

ธีรภรณ์ พลายนเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา (3), 52-58.

Alqazweeni, Ali. (1990). *Pronunciation difficulties as experienced by Kuwaiti students learning English as a Foreign Language*. Ph.D. Dissertations, The Florida State University.

Ariyapitipun, Sumon. (1988). *An analysis of phonological errors in the pronunciation of English consonants and vowels by selected native speakers of Thai*. Ed.D. Ph.D. Dissertations, University of Georgia.

Avery, P. & Ehrlich, S. (1992). *Common pronunciation problems*. Hong Kong : Oxford University Press,

Binturki, T.A. (2008). *Analysis of Pronunciation Errors of Saudi ESL Learners*. Master of Arts Degree. Southern Illinois University Carondale.

Boonruang Chunsuvimon & Nantana Ronnakiat. (2001). (V) is really a problem sound for Thai speakers. *Thammasat Review*, 6, 177-195.

Celce-Murcia, M., Brinton, D.M., & Goodwin, J.M. (1996). *Teaching Pronunciation : A Reference for Teachers of English to Speakers of Other Languages*. Cambridge : Cambridge University Press.

Cipollone, N., Keiser, S.H. & Vasisht, S. (2001). *Language Files*. 7th ed. Ohio: Department of Linguistics, Ohio State University.

- Cohen , A.D., Weaver,S.J., & Tao-Yuan-Li. (1995). *The impact of strategies-based instruction on speaking of a foreign language*. Minneapolis, MN: The Center for Advanced Research on Language Acquisition.
- Derwing, T.M., and Rossitier M.J. (2002). *ESL learners' perceptions of their pronunciation needs and strategies*. System 30(2), 155-166.
- Eckstein, G.T. (2007). *A Correlation of Pronunciation Learning Strategies with Spontaneous English Pronunciation of Adult ESL Learners*. Master of Arts Degree. Brigham Young University.
- Gethin & Gunnemark. (1996). *The art and science of learning languages*. Lawrence Hill, Bristol: Intellect Books.
- Hewings, M. (2004). *Pronunciation Practice Activities*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Huang-Xiao-Hua. (1985). "Chinese EFL Students' Learning Strategies for Communication" *TESOL Quarterly*. 19,1 : 167-168.
- James,C. (1980). *Contrastive Analysis*. London: Longman.
- James,C. (1998). *Errors in Language Learning and Use-Exploring Error Analysis*. New York: Addison Wesley Longman Inc.
- Jotikasthira, P. (1999). *Introduction to the English Language : System and Structure*. Bangkok : Chulalongkorn University.
- Lado, Robert. (1958). *Linguistics Across Culture*. Second printing. Ann Harbor: The University of Michigan Press.
- Lai, Ying-Chun. (2005). *Language learning strategy use and language proficiency for English as a foreign language (EFL) learners in Taiwan*. Ed.D. Ph.D. Dissertations, University of Southern California.
- Lane, Linda. (1993). *Focus on Pronunciation :Principles and Practice for Effective Communication*. New York : Longman Publishing Group.
- Naiman, N., Frohlich, M., Stern, H., & Todesco, A. (1978). *The good language learner* (Research in Education Series, No. 7). Toronto: Ontario institute for Studies in Education.
- Natakorn Larkpattanakit. (2001). *A Study of Phonological Interference from Thai into the English of Thai students*. M.A. Thesis, Ramkhamhang University.
- Nathaporn Thongsin. (2007). *A study of English Pronunciation Problems for Thai learners*. Independent Study (Master of Arts Degree) Naresuan University.

- Natenapit Korsuwan. (2001). *A study of English loan words in standard Thai: A preliminary phonological analysis of their assimilation*. M.A. Thesis, Ramkhamhang University.
- O'Connor, J.D. (2002). *Problems in Pronunciation*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Osburne, A.G. (2003). *Pronunciation strategies of advanced ESOL learners*. IRAL, 41, 131-143.
- Oxford, R.L. (1986b). *Second language learning strategies : current research and implications for practice*. (Report No.R3) Los Angeles : California University, Center for Language Education and Research.
- Oxford, R.L. (1990). *Language learning strategies : what every teacher should know*. Rowley, MA, Newbury House.
- Peterson, S.S. (2000). *Pronunciation learning strategies ; A first look*.
- Prokop, M. (1989). *Learning strategies for second language users*. Wales, United Kingdom: The Edwin Mellen Press.
- Ratchanee Mano-im. (1999). *The pronunciation of English final consonant clusters by Thai students*. M.A. Thesis. Chulalongkorn University.
- Richards, J.C. (1974a). *Error Analysis : Perspectives on Second Language Acquisition*. Longman.
- Tipaporn Pasaree. (2008). *A study of the pronunciation problems in English final sounds of students at Phosai Pittayakarn school, Ubon Ratchathani province*. M.A.Thesis, Ubon Rachathani rajabhat University.
- Ur, P. (2000). *A Course in Language Teaching Practice and Theory : Teaching Pronunciation*. United Kingdom : Cambridge University Press.
- Vitanova, G., and Miller, A. (2002). *Reflective practice in pronunciation learning*. The Internet TESOL Journal, 8(1).
- Wei You Fu & Zhou Ya Lun. (1999). *Correct Pronunciation*. Naresuan University Journal, 7(1).
- Yao, Hui. (2008). *An interview study of native Chinese-speaking English as a foreign language university students experience of acquiring English pronunciation*. Ph.D. Dissertations, University of Kansas.
- Zhang, Qian-Mei. (2009). *Affecting factors of Native-Like Pronunciation : From a Comprehensive Perspective*, Korea Research Institute Journal 27(2) 33-52.

ภาคผนวก

แบบทดสอบการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง
คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำต่อไปนี้ เรียงตามลำดับที่ละแถวโดยอ่านออกเสียงให้ดังและชัดเจน คำละ
1 ครั้ง

1. เสียงพยัญชนะ (Consonant sounds)

แถว ที่	ตำแหน่งต้นคำ (Initial)	ตำแหน่งท้ายคำ (Final)
1	<u>pay</u>	<u>cup</u>
2	<u>book</u>	<u>tab</u>
3	<u>town</u>	<u>heat</u>
4	<u>dead</u>	<u>need</u>
5	<u>cold</u>	<u>back</u>
6	<u>give</u>	<u>bag</u>
7	<u>make</u>	<u>warm</u>
8	<u>name</u>	<u>mean</u>
9		<u>sing</u>
10	<u>fee</u>	<u>half</u>
11	<u>van</u>	<u>leave</u>
12	<u>thin</u>	<u>health</u>
13	<u>then</u>	<u>smooth</u>
14	<u>same</u>	<u>bus</u>
15	<u>zoo</u>	<u>eyes</u>
16	<u>shoe</u>	<u>push</u>
17	<u>vision</u>	<u>beige</u>
18	<u>hat</u>	
19	<u>chair</u>	<u>catch</u>
20	<u>jam</u>	<u>age</u>
21	<u>lock</u>	<u>while</u>
22	<u>road</u>	
23	<u>week</u>	
24	<u>young</u>	

2. เสียงสระ (Vowel sounds)

แถว ที่	สระเดี่ยว (Monophthongs)	สระประสม (Diphthongs)
1	<u>key</u>	<u>eight</u>
2	<u>sin</u>	<u>buy</u>
3	<u>pen</u>	<u>noise</u>
4	<u>hand</u>	<u>no</u>
5	<u>march</u>	<u>sound</u>
6	<u>cot</u>	<u>here</u>
7	<u>bought</u>	<u>share</u>
8	<u>book</u>	<u>tour</u>
9	<u>do</u>	
10	<u>cut</u>	
11	<u>nurse</u>	
12	<u>ago</u>	